

מסמך 131

מסמך 131

דתות העולם

במהלך שהותם של ישוע, גונוד וגניד באלכסנדריה, השקיע האיש הצעיר זמן רב מזמנו, וכן סכום כסף בלתי-מבוטל מכספי אביו, על-מנת לערוך אסופה של הלימוד המובא בדתות העולם בנוגע לאל ובאשר ליחסו של האל אל האדם בן התמותה. גניד העסיק יותר משישים מתרגמים מלומדים בהכנתה של תמצית זו, על אודות הדוקטרינות הדתיות של העולם בנוגע לאלוהויות. וכאן, במסמך זה, ראוי לציין זה כי כל התורות האלה, אשר עסקו במונותיאזם, נגזרו ברובן – במישרין או בעקיפין – ממה שהטיפו לו המיסיונרים של מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר יצאו מעם המטה שלהם בשלם והפיצו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – העליון – בכל קצוות הארץ.

להלן מוצגת תמצית מכתב היד אשר הכין גניד באלכסנדריה וברומא, ואשר נשתמר בהודו במשך מאות בשנים לאחר מותו. את החומרים הוא קיבץ תחת עשרה נושאים. ואלו הם:

1. ציניקניות

למעט מה שהשתמר בדת היהודית, שאריות התורה אשר לימדו תלמידיו של מלכי-צדק השתמרו במיטבן בדוקטרינות של הציניקנים. האסופה של גניד כללה את הדברים הבאים:

”האל הינו עליון; הוא הינו העליון בשמיים ובארץ. האל הינו מעגל הנצח אשר הפך מושלם, והוא מולך ביקום היקומים. הוא לבדו ברא את השמיים ואת הארץ. בצוותו דבר, הדבר מתקיים. האל הינו אל אחד, והוא רחום וחנון. כל מה שהוא גבוה, קדוש, אמיתי ויפה, הינו כמו האל שלנו. העליון הינו אור השמיים והארץ; הוא הינו אל המזרח, המערב, הצפון והדרום.”

”ואפילו אם תחלוף הארץ מן העולם, פניו הקורנים של העליון ימשיכו לשכון בהוד ובחדר. הגבוה ביותר הינו הראשון והאחרון, ראשיתם של כל הדברים כולם ואחריתם. אין דבר מלבדו, ואמת שמו. האל מתקיים-מעצמו, והוא נעדר כל כעס או טינה; הוא אלמותי ואינסופי. האל שלנו הינו כל-יכול ושופע. ואף כי מופעיו רבים, אנו סוגדים אך ורק לאל עצמו. האל יודע הכול – את סודותינו ואת הצהרותינו; הוא אף יודע למה כל אחד מאתנו זכאי. כוחו שקול לכל הדברים.”

”האל הוא מעניק השלום והוא הינו מגן ומקלט נאמן לכל היראים אותו והבוטחים בשמו. הוא מושיע את כל משרתיו. הבריאה כולה מתקיימת בכוחו של הגבוה ביותר. אהבתו האלוהית נובעת מקדושת כוחו, וחיבתו נולדת מעוצמת גדלותו. הגבוה ביותר ציווה על האיחוד בין הגוף לנשמה והעניק לאדם רוח משלו. ואף כי מעשה האדם יגיע לקיצו, מעשי הבורא לנצח יעמודו. הננו למדים מהתנסות האדם, אך שואבים חוכמה מן ההגות בעליון.”

”האל ממטיר מטר על האדמה. הוא הגורם לשמש להפציע ולזרוח מעל הנבט אשר נובט, והוא המעניק את היבול השופע של הדברים הטובים בחיים האלה ואת גאולת הנצח בעולם הבא. סמכות כבירה נתונה בידי האל שלנו; שמו נשגב ולטיבו אין פשר. העליון הוא זה אשר ירפא אותך בעת חוליך. האל שופע טוב עבור האדם; אין לנו חבר ורע כמו העליון. חסדו ממלא את הכול וטובו חובק את כלל הנשמות. העליון הוא בלתי-משתנה; והוא המסייע לנו בכל עת שבה אנחנו זקוקים לעזרה. בכל אשר תפנה להתפלל, שם ממתנים לך פניו של העליון ואוזנו של האל כרויה אליך. ואף כי תוכל להתחבא מבני-אדם, לא תוכל לחמוק מן האל. האל אינו רחוק מאתנו כלל ועיקר; הוא נוכח בכל מקום. האל ממלא את כל המקומות וחי בלבו של האדם אשר ירא את שמו

מסמך 131

הקדוש. הבריאה מצויה בתוכי הבורא והבורא מצוי בתוכי בריאתו. נחפש את העליון ואז נמצא אותו בלבנו. אתה יוצא לחפש חבר יקר, ואז אתה מגלה אותו בתוך נשמתך.

"זה אשר יודע את האל יודע כי כל בני האדם שווים הם; הם אחיו. אך לאות תהא מנת חלקם של האנוכיים, אלו אשר מתעלמים מאחיהם בגוף. אלו אשר אוהבים את רעיהם, בעלי הלב הטהור, הם אשר יראו את האל. האל אף פעם אינו שוכח את הכנות. ומכיון שהאל הינו אמת, הוא ינחה את ישרי הלבב אל האמת.

"מוטטו את השגיאה והתגברו על הרוע בחייכם באמצעות אהבת האמת החיה. ובכל יחסיכם עם בני-אדם, השיבו לרע בטוב. אדוני אלוהינו הינו רחום ואוהב; הוא מוחל. הבה נאהב את האל, משום שהוא אהבנו לפנינו. והודות לאהבת האל וחסדו, ניגאל. העני והעשיר אחים הם. האל הינו אביהם. ואת הרע אשר תבקש כי לא יעשו לך, אל תעשה לחברך.

"קראו בשמו בכל עת, וככל שתאמינו בשמו, כך תישמענה תפילותיכם. איזה כבוד כביר הוא לסגוד לעליון! כלל העולמות וכלל היקומים סוגדים לעליון. ותנו תודה בכל תפילותיכם – הרקיעו אלי סגידה. תפילה של סגידה מונעת את הרוע ואוסרת על החטא. ובכל עת נשבח ונהלל את שמו של העליון. המוצא מקלט בגבוה ביותר מסתיר את פגמיו מפני היקום. כאשר תעמדו אל מול האל נקיי לבב, יימוג פחדכם מפני כל דבר בגדרי הבריאה. העליון הינו כמו אב ואם אוהבים; הוא באמת אוהב אותנו, את ילדיו אשר על פני האדמה. אלוהינו ימחל לנו וינחה את צעדינו בדרכי הגאולה. הוא ייקחנו בידנו ויוביל אותנו אליו. האל מציל את הבוטחים בשמו; הוא אינו מחייב איש לשרת את שמו.

"אם באה בלבכם האמונה בעליון, כי אז בכל ימי חייכם תחיו חפים מכל פחד. אל נא תדאגו כאשר המרושעים מצליחים; אל תפחדו מאלו אשר זוממים להרע; הפנו את נשמותיכם הרחק מן החטא והטילו את מלוא ייבכם על אל הגאולה. נשמתו העיפה של בן התמותה המשוטט מוצאת מנוחת עולמים בחיקו של העליון; החכם כמה לחיבוק האלוהי; בן הארץ כמה לביטחון הבא מידי האב האוניברסלי. האציל מבקש את המעמד הגבוה שבו מתמזגת נשמת בן התמותה עם זו של העליון. האל הינו צודק: מה שזרענו בעולם הזה ולא קטפנו את פרוי, נקבל בעולם הבא."

2. היהדות

הקינים תושבי פלשתינה שימרו הרבה מתורתו של מלכי-צדק, ומרישומים אלה, כפי שנשתמרו ונערכו על-ידי היהודים, ערכו ישוע וגניד את הסיכום הבא:

"בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ ואת כל אשר בהם. וירא אלוהים כי טוב. אדוני הוא האלוהים; אין עוד מלבדו בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת. לפיכך, אהבו את אדוני אלוהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם ובכל מאדכם. ומלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. ומעשיו ידיו מגיד הרקיע. יום ליום יביע אומר; לילה ללילה יחוה דעת. אין מילה או דבר אשר בו לא יישמע קולו. גדולים מעשי יהוה, את כולם בחוכמה עשה; לגדולתו אין חקר. מונה מספר לכוכבים; לכולם שמות יקרא.

"גדול אדוננו ורב כח, לתבונתו אין מספר. כה אמר יהוה: 'כי גבהו שמים מארץ, כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבתי ממחשבותיכם.' האל מגלה עמוקות ונסתרות לפי שהאור שורה עמו. רחום וחנון יהוה; ארץ אפים ורב חסד. טוב וישר יהוה; על-כן יורה חטאים בדרך. טעמו וראו כי טוב יהוה! אשרי הגבר יחסה בו. אלהים לנו מחסה ועז, עזרה בצרות נמצא מאד.

"וְחִסְדֵּי יְהוָה מֵעוֹלָם וָעֶד עוֹלָם עַל יִרְאָיו, וְצִדְקָתוֹ לְבָנֵי בָנִים. חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה וְגִדְלֵי חֶסֶד. טוֹב יְהוָה לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו; הִרְפָּא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לְעֵצָבוֹתָם. אָנָּה אֵלֶךְ מֵרוּחָךְ וְאָנָּה מִפְּנֵיךְ אֲבָרַח? כִּי כֹה אָמַר רִם וְנִשְׂא, שָׁכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ: 'מֵרוֹם וְקִדּוּשׁ, אֲשָׁכֹן; וְאֵת דְּכָא, וְשֹׁפֵל רוּחַ! אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים, וְאֲנֹכִי לֹא אֶרְאֶנּוּ הַלּוֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא. יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם, יְהוָה מֶלֶךְ. הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.

"הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ. דַּעוּ כִּי יְהוָה עֲשֹׂנוּ, וְלֹא אֲנַחְנוּ; אֲנַחְנוּ עֲמוֹ וְצֹאן מִרְעִיתוֹ. לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ, וְעַד דֹּר וָדֹר אֲמוֹנָתוֹ. וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵיךְ כָּל מִשְׁפָּחוֹת גּוֹיִם. וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֵת כָּל הָאָרֶץ! יוֹדוּ לַיהוָה חֶסֶדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבָנֵי אָדָם.

"וְתַחֲסֶרְהוּ מֵעַט מֵאֱלוֹהִים, וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ. כִּי יוֹדַע יְהוָה דֶּרֶךְ צִדִּיקִים, וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תֵּאבֹד. תַּחֲלֵת חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה, וְדַעַת קְדוּשִׁים בִּינָה. כֹּה אָמַר אֲדוֹנֵי אֱלוֹהִים: 'הֵיוּ שְׁלָמִים וְתַמִּימִים לִפְנֵי: 'לִפְנֵי שֹׁבֵר גָּאוֹן וְלִפְנֵי כַּשְׁלוֹן גְּבוּהָ רוּחַ. טוֹב מִשָּׁל בְּרוּחוֹ מִלִּכְד עִיר. כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנֵי יְהוָה קִדּוּשׁ יִשְׂרָאֵל: 'בְּשׁוּבָה וְנַחַת תִּנְשָׁעוּ; בְּהִשְׁקָט וּבְבִטְחָה תִּהְיֶה גְבוּרַתְכֶם. וְקוֹוֵי יְהוָה יִחְלִיפוּ כַח; יַעֲלוּ אֲבֵר כְּנָשִׁרִים. יִרְצוּ וְלֹא יִיגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יֵעֲפוּ. וְהִיָּה בְּיוֹם הַנִּיחַ יְהוָה לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמִרְגָּזְךָ. כֹּה אָמַר אֲדוֹנֵי: 'אֵל תִּירָא כִּי עֹמֵךְ אֲנִי. אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ. אִמְצָתִיךָ אֶף עֲזָרְתִּיךָ; כֹּן, וְאֶף תַּמְכָּתִיךָ בִּימִין צִדְקִי.

"יְהוָה הוּא אֲבִינוּ; גָּאֲלָנוּ מֵעוֹלָם שְׁמָךְ. הוּא עָשָׂה אֵת הַשָּׁמַיִם, שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל צָבָאָם וְהוּא מַחֲיָה אֵת כָּלָם. צִדְקָתְךָ, כְּהִרְרִי-אֵל וּמִשְׁפָּטֶיךָ תִּהְיוּ רַבָּה. וְנִרְוֶה מִדָּשָׁן בֵּיתוֹ וּבְאֹרוֹ נִרְאָה אֹר. טוֹב לַהֲדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמּוֹ עֲלִיוֹן; לַהֲגִיד בְּבִקְרָה חֶסֶדוֹ וְאֲמוֹנָתוֹ בְּלִילוֹת. מִלְכּוֹתוֹ מִלְכּוֹת כָּל עֲלָמִים וּמִמְשָׁלְתּוֹ בְּכָל דּוֹר וָדֹר. יְהוָה רַעִי, לֹא אֲחִסֵּר. בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצִנִי; עַל-מִי מִנְחוֹת יִנְהַלְנִי. נִפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֵנִי בַּמַּעְגָּלִי-צִדֶּק. גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא צִלְמוֹת, לֹא אִירָא רָע כִּי הָאֵל עֲמָדִי. אֶף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָל-יְמֵי חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית-יְהוָה לְאָרְךָ יָמִים.

"יְהוָה אֵל יִשׁוּעָתִי; אֲבִטָּח וְלֹא אֶפְחַד כִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה, וְהִי לִי לִישׁוּעָה. אֲבִטָּח אֵל יְהוָה, בְּכָל לַבִּי; וְלֹא אֵל בִּינָתִי אֲשַׁעֵן. בְּכָל דֶּרֶכִּי אֲדַעְהָ, וְהוּא יִישֹׁר אֲרֻחָתִי. הָאֵל נֶאֱמָר; שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לַאֲהֲבָיו וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו; וְצִדִּיק בְּאֲמוֹנָתוֹ יִחְיֶה. הַלּוֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת, וְאִם לֹא תִיטִיב, לִפְתָּח חֲטָאֵת רַבִּץ; כְּאֲשֶׁר רָאִיתִי, חֲרָשֵׁי אֹן וְזָרְעֵי עֵמֶל יִקְצְרֶהוּ. אֵל תִּתְחַר בַּמִּרְעִים. אֹן אִם-רָאִיתִי בְּלַבִּי, לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנִי; וְחֲטָאִי, חֲמַס נִפְשׁוֹ. כִּי אֵת כָּל מַעֲשָׂה, הָאֱלֹהִים יִבְיֵא בַּמִּשְׁפָּט, עַל כָּל נַעֲלָם, אִם טוֹב וְאִם רָע. כִּי כְמוֹ שֶׁעַר בְּנִפְשׁוֹ, כֵּן הוּא.

"קְרוֹב יְהוָה לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת. בַּעֲרֵב יִלִּין בְּכִי וּלְבַקֵּר רִנָּה. לֵב שְׂמַח, וַיִּטִּיב גִּהָה. לֹא יִמְנַע טוֹב לַהֲלָכִים בְּתַמִּים. אֵת הָאֱלֹהִים יִרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שְׁמֹר, כִּי זֶה כָּל הָאֲדָם. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וַיִּצַּר הָאָרֶץ: 'הַלּוֹא אֲנִי יְהוָה וְאִין עוֹד אֱלֹהִים מִבְּלַעֲדִי, אֵל צִדִּיק וּמוֹשִׁיעַ. פָּנוּ אֵלַי וְהוֹשָׁעוּ, כָּל אִפְסֵי אָרֶץ. וּבִקְשָׁתֶם אֵתִי, וּמִצְאֶתֶם כִּי תִדְרָשְׁנִי בְּכָל-לִבְבְּכֶם. וְעַנּוּנִים יִירָשׁוּ אָרֶץ וְהַתַּעֲנָגוּ עַל רֹב שְׁלוֹם. זֹרַע עוֹלָה יִקְצֹר אֹן; כִּי רוּחַ יִזְרַעוּ וְסוֹפְתָה יִקְצֹר.

לְכוּ נָא וְנִנְכַּחְהָ, יֹאמַר יְהוָה, 'אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים, כְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ. אִם יֹאדִימוּ כְּתוֹלַע, כְּצֶמֶר יִהְיוּ: 'אִין שְׁלוֹם לְרָשָׁעִים; וְחַטָּאוֹתֵיכֶם, מִנְּעוּ הַטוֹב מִכֶּם. וְנִפְשֵׁי תִגִּיל בִּיהוָה, תִּשְׁשִׁי בִישׁוּעָתוֹ. מַעֲנֶה אֱלֹהֵי קֶדֶם וּמִתַּחַת זֶרַעַת עוֹלָם. קְרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבָּרֵי-לֵב; וְאֵת דְּכָאֵי-רוּחַ יוֹשִׁיעַ. רַבּוֹת רַעוֹת צִדִּיק וּמִכָּלָם יִצְיָלְנוּ יְהוָה. גּוֹל עַל יְהוָה דֶּרֶךְךָ – בִּטָּח עָלִיו – וְהוּא יַעֲשֶׂה. יֵשֶׁב בְּסִתֵּר עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן.

"וְאֶהְבֵּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךְ; לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֵת בְּנֵי עֲמָךְ. מִה שֶׁשָּׁנוֹא עֲלֶיךָ, אֵל תַּעֲשֶׂה לַחֲבֵרֶיךָ. אֶהְבֵּת אֶת אַחֶיךָ, כִּי כֹה אָמַר אֲדוֹנֵי: 'אֶהְבֶּם נְדָבָה. וְאַרְחֵ צִדִּיקִים, כְּאֹר נִגֵּה הוֹלֵךְ וְאֹר, עַד נִכּוֹן הַיּוֹם. וְהַמִּשְׁכִּילִים יִהְיוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִּים, לְעוֹלָם וָעֶד. יַעֲזֹב רָשָׁע דֶּרֶכּוֹ, וְאִישׁ אֹן מִחֲשַׁבְתּוֹ. וַיֹּאמֶר יְהוָה: 'וַיִּשְׁבֵּא אֵלַי וְאַרְחַמְהוּ; כִּי אֲרַבֶּה לְסִלּוֹחַ.

מסמך 131

"כה אמר יהוה, בורא השמיים והארץ: 'שלום רב לאלהי תורת. ואלה מצוותי: וְאֶהְבֶּתְ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ; לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי; לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹן; זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ; כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ; לֹא תִרְצַח; לֹא תִנְאַף; לֹא תִגְנֹב; לֹא תַעֲנֶה בְּרֵעֶךָ עַד שֶׁקֶר; לֹא תִחְמַד."

"כה אמר יהוה לכל האוהבים את האל בכל לבבם, ואת רעיהם כמוהם: 'מִיָּד שְׂאוֹל אֶפְדֶּם, מִמָּוֶת אֶגְאֹלֶם. וְחֶסֶד יְהוָה מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם לְבְנֵי בְנִים. וְהָאֵם לֹא אִמְרָתִי לִיצוּרִי שֶׁעַל פְּנֵי הָאָדָמָה כִּי בְנִי אֵל חַי הֵם? וְהָאֵם לֹא אֶהְבֵּתִיכֶם אֶהְבֵּת עוֹלָם? וְכִי הָאֵם לֹא קִרְאִיתִיכֶם לִהְיוֹת קְדוּשִׁים כְּמוֹנִי וּלְשַׁבֵּת בְּבֵית יְהוָה לְאַרְךָ יָמִים?"

3. בודהיזם

גניד נדהם לגלות עד כמה התקרר הבודהיזם להיות דת כבירה ויפהפייה אך נעדרת אל, ללא אלוהות אישית ואוניברסלית. לעומת זאת, הוא מצא רישומים של שרידי אמונות מסוימות קדומות יותר, אשר שיקפו במידת-מה את השפעתה של התורה אשר לימדו המיסיונרים של מלכי-צדק, אשר המשיכו בעבודתם בהודו עד לימיו של הבודהה. ישוע וגניד ליקטו מן הספרות הבודהיסטית את האמרות הבאות:

"מן הלב הטהור תנבע השמחה אל האִינסופי; וכל הווייתו תימצא בשלום האושר העל-אנושי הזה. תמלא נשמתו עד גדותיה ותשמח, ולבבי יעלה על גדותיו באושר האמון השליו. פחד אין בי; ואף חרדה בי אין. הנני שוכן לבטח ואובי לא יוכלו להפחידני. שמח אני בחלקי, בפרי האמון. מצאתי דרך קלה להגיע אל האלמותי. אני תפילה כי אמונתי תזין אותי במסע הארוך; יודע הנני אל נכון כי האמונה אשר מעבר תעמוד לי. ואף יודע אני כי אִחִי יצליחו אם רק יתמלאו באמונה באלמותי, אותה אמונה אשר מחוללת ענווה, יושרה, חוכמה, אומץ, ידע ונחישות. הבה ננטוש את הצער ונכתחש לפחד. ובאמונה נדבוק בצדק ובאנושיות האמיתיים. הבה נלמד להגות בצדק ובחסד. האמונה הינה עושרו האמיתי של האדם; היא-היא מקור המידות הטובות והכבוד.

"אי-הצדק ראוי לגינוי; החטא מתועב הוא. הרוע משפיל, בין אם במחשבה ובין אם במעשה. דרך הרוע תימלא בכאב ובצער, ממש כשם שהאבק נישא על כנפי הרוח. האושר ושלוות הנפש באים בעקבות מחשבה טהורה וחיים מלאי מידות טובות, ממש כשם שהצל עוקב אחר כל הדברים החומריים. רוע הינו פרי המחשבה אשר מוכוונת באופן שגוי. לראות חטא במקום שאינו – זהו רוע; וכך גם לא לראותו היכן שהוא בנמצא. הרוע הינו נתיב הדוקטרינות הכוזבות. אלו הנמנעים מן הרוע בכך שהם רואים דברים כפי שהם, אף שמחים בעת שהם דבקים באמת. חסלו את אומללותכם – שִׁנְאוּ אֶת הַחַטָּא. כאשר אתם נושאים עיניכם אל עבר הנאצל, פנו הלאה מן החטא בלבב שלם. אל תתנצלו על הרוע; אל תתרוצו את החטא. תוך כדי שאתם מתאמצים לכפר על חטאי העבר אתם מחזקים את יכולתכם לעמוד בפני נטיותיכם לחטוא בעתיד. האיפוק נולד מן החרטה. התוודו על כל חסרונותיכם בפני האחד הנאצל.

"העליזות והשמחה מהוות גמול שהוא מנת חלקם של מעשים ראויים אשר נעשו בשבח ובהלל לאלמותי. לא יוכל איש לשדוד אתכם מן החירות של דעתכם שלכם. כאשר תשחרר אמונתכם הדתית את ללבכם, כאשר דעתכם תתייצב ותתקבע ללא ניע – ממש כמו הר – או אז תזרום שלווה הנשמה חופשית ורגועה כפלגי מים. אלו היודעים אל נכון כי נגאלו, יהיו לנצח חופשיים מן התאוה, הקנאה, השנאה ואשליית העושר. בעוד שהאמונה הינה האנרגיה המניעה את החיים הטובים יותר, עליכם לעמול בהתמדה למען גאולתכם. על-מנת להיות בטוחים בגאולתכם, עליכם לבקש לדבוק בצדק בלבב שלם. טפחו את ביטחון הלב הנובע מן הפנים, וכך תיהנו מן העונג העילאי של הגאולה הנצחית.

מסמך 131

"שום אדם דתי לא יוכל לקוות להארה של חוכמת האלמוות בעודו ממשיך להיות עצל, בטלן, חלוש, רובץ באין-מעש, חסר בושה ואנוכי. אך האדם החושב, השקול, ההוגה, היוקד והכן – ואפילו בעודו חי על-פני האדמה – יוכל להשיג את ההארה העילאית של השלווה והחירות של החוכמה האלוהית. זכרו, כל מעשה ייענה כגמולו. הרוע מניב צער והחטא מסתיים בכאב. תוצאתם של חיים טובים הינם אושר ושמחה. אפילו הרשע נהנה מתקופה של חסד, בטרם יבשילו לגמרי הפירות הבאוושים של מעשיו הרעים; ואולם, לא ניתן להימנע מלקצור את מלוא יבול המעשים הרעים. אל יקל איש ראשו בחטא, ובל יאמר לעצמו בלבו: 'אלי לא יקרב העונש על מעשיי השגויים.' מה שתעשה יעשה לך, כך מצווה משפט החוכמה. חוסר הצדק שבו תנהג ברעיק, ישוב ויפגע בך. לא יוכל היצור לחמוק מגורל מעשיו שלו.

"הטיפש אומר לעצמו בלבו, 'הרוע לא יכול לי'; אך את הביטחון נמצא אך ורק כאשר הנשמה מבקשת תוכחה והדעת מבקשת חוכמה. החכם הינו בעל נשמה אצילה אשר נוהג באויביו כחברים, והוא נותר שליו גם בעין הסערה ונוהג בנדיבות כלפי רודפי הבצע. אהבת העצמי דומה לעשבים שוטים בשדה מניב. האנוכיות מובילה לצער; הדאגה המתמשכת הורגת. המחשבה המאומנת מולידה אושר. הגדול בלוחמים הוא זה אשר מתגבר על עצמו ומכניע את עצמו. האיפוק בכל דבר ודבר הינו טוב. האדם הנעלה הוא זה המעריך את המידות הטובות והמשרת את חובתו. אל תתנו לכעס ולשנאה לשלוט בכם. אל תדברו סרה באיש. השמח בחלקו הינו העשיר ביותר. מה שניתן בחוכמה נחסך כיאות. אל תעשו לחבריכם את מה שאינכם חפצים שייעשה לכם. שלמו טובה תחת רעה; ויגבר הטוב על הרוע.

"ראוי לבקש נשמה צדיקה, יותר מאשר את השלטון בכל ממשלות הארץ. הכנות מניבה אלמותיות; חיים ללא מחשבה סופם מוות. אנשים כנים אינם מתים; אלו אשר אינם חושבים מתו זה כבר. ברוכים אלו היודעים את הקיום ללא-מוות. אלו המענים את החיים יתקשו למצוא אושר לאחר מותם. נטולי האנוכיות ילכו לגן העדן, שם יתענגו על אושר עילאי של חופש אינסופי, שם ימשיכו לצמוח בנדיבותם האצילית. כל אדם אשר חושב צדק, דובר באצילות ופועל ללא אנוכיות, ייחנה לא רק ממידותיו הטובות במהלך חייו הקצרים האלה, אלא אף ימשיך ליהנות ממעדות גן העדן, לאחר התפרקות הגוף."

4. הינדואיזם

המיסיונרים של מלכי-צדק נשאו איתם באשר הלכו את התורה על אודות האל האחד. הרבה מן הדוקטרינה המונותאיסטית הזו, בצירוף מושגים אחרים ומוקדמים יותר, התגשמו מאוחר יותר בתורה ההינדואיסטית. ישוע וגניד ערכו את התמצית הבאה:

"הוא הינו האל הכביר; העליון בכל מובן. הוא האדון, ובו נכלל הכול. הוא בורא יקום היקומים והוא השולט בו. האל הינו אל אחד; הוא לבדו ואין עוד אחר מלבדו; הוא הינו האחד והיחיד. ואל אחד זה הינו בוראנו ותכלית הסופית של הנשמה. "האחד העליון" זוהר מעבר לכל תיאור; הוא הינו "אור האורות". אור אלוהי זה מאיר את הלבבות ואת העולמות כולם. האל הינו מבצרנו - הוא עומד לצד כל אחד מיצוריו - ואלו אשר לומדים להכירו הופכים לבני אלמוות. האל הינו מקור האנרגיה הכביר; הוא הינו הנשמה הגדולה. הוא שולט ביקום כולו. אל אחד זה הינו אוהב, מהולל ונערץ. אלוהינו הינו בעל עוצמה עילאית, ובמשכנו העליון ישכון. אישיות אמת זו נצחית ואלוהית היא; הוא אדון גן-עדן מקדמת דנא. הנביאים כולם היללוהו, והוא גילה עצמו בפנינו. הננו סוגדים לו. הן, אישיות נעלה, מקור ההווית, אדון כלל הבריאה ושליט היקום, אנא גלה לנו - ליצורייך - את העוצמה שבאמצעותה תשלוט על הכול! אלוהים ברא את השמש והכוכבים; הוא בוהק, טהור ומתקיים בזכות עצמו. ידיעתו הנצחית חכמה באופן שמיימי. לא יוכל הרוע לחדור את הנצחי. ומכיוון שהיקום נובע מן האל, הוא שולט בו כיאות. הוא הינו גורם לבריאה, ולפיכך מתקיימים בו כל הדברים כולם.

"האל הינו המקלט הבטוח של כל אדם טוב המצוי בצרה; האחד האלמותי דואג לאנושות כולה. גאולת האל חזקה, וטובו טוב של חסד. הוא מגן אוהב, מברך ומגן. כה אמר יהוה: 'כמאור החוכמה אשכון בנשמותיהם. אני הוא פלא הפלאות וטוב הטוב. וכששניים או שלושה נפגשים, שם אמצא אף אני.' לא יוכל היצור לחמוק מנוכחותו של הבורא. והאל אף מונה את מצמוצי העיניים הבלתי-פוסקים של כל בן-תמותה; ואנו סוגדים להווייה האלוהית הזו בדמות החבר הצמוד שלנו, אשר ממנו לא נוכל להיפרד. הוא שוכן-בכל, שופע, נוכח בכל-מקום, ונדיב עד אין קץ. האלוהים הינו שליטנו, מקלטנו ומבקרנו העליון, ורוחו מקדם שוכנת בנשמת האדם בן התמותה. העד הנצחי למידות הטובות והרעות שוכן בלבבו של האדם. הבה נהגה ממושכות במחייה הנערץ והאלוהי; הבה ניתן לרוחו להכווין את כל מחשבותינו. הובל אותנו מעולם בלתי-מצויאותי זה אל האמיתי! הולך אותנו מחושך לאור! וממוות הנחה אותנו אל האלמוות!

"הבה נסגוד לנצחי בלב טהור ונקי מכל שנאה. אלוהנו הינו אלוהי התפילה; הוא שומע את בכי ילדיו. מי ייתן שיעשו כל בני האדם כרצונו שלו, הנחוש. הבה נתענג על החופש של אל התפילה. אמצו בלב שלם את התפילה, ואת הסגידה אמצו כתמיכה לנשמתכם. כה אמר הנצחי: 'אם רק תסגדו לי באהבה, אעניק לכם את החוכמה להגיע אלי. הרי הסגידה הינה המידה הטובה המשותפת לכל היצורים כולם.' האל מאיר את העגמומיות ומזין בכוח את העייפים. ומכיוון שאלוהינו הינו חברנו רב העוצמה, לא נפחד עוד. נהלל את שמו של הכובש אשר לא ייכבש לעולם. נסגוד לו, לעוזר הנאמן והנצחי של האדם. אלוהינו הוא מנהיגנו הבטוח והמנחה המהימן. הוא ההורה הכביר אשר בשמיים ובארץ, ולו אנרגיה ללא-גבול וחוכמת אינסוף. הודו נשגב ויפיו אלוהי. הוא הינו המקלט העליון ביקום והשומר הבלתי-משתנה של חוק הנצח. אלוהנו הינו אדון החיים והמנחם לכל אדם; הוא אוהב האנושות והמסייע לנזקק בצרתו. הוא מחיינו והוא הינו הרועה הטוב של צאן מרעיתו האנושית. אלוהים הינו אבינו, אחינו וחברנו. ואנו משתוקקים לדעת את האל הזה בכל מאודנו.

"למדנו לכבוש את האמונה באמצעות כמיהת הלב. רכשנו חוכמה תוך ריסון חושני, ובאמצעות החוכמה חוונו את השלווה בעליון. הוא, המלא באמונה, סוגד לאמיתו של דבר בעת שהעצמי הפנימי שלו מכוון אל האל. האל נוטה שמיים כיריעה; הוא אף שוכן בששת היקומים הנרחבים האחרים. הוא עליון על הכול ומצוי בכל. אנו כמהים למחילת האל על חטאים שחטאנו לחבר; ואנו מוחלים לחבר על חטאיו כלפינו. רוחנו מתעבת את הרע באשר הוא; ולפיכך, אדוני, שחרר אותנו מכל רבב חטא אשר דבק בנו. אנו מתפללים אל האל כמנחם, כמגן וכמושע – זה אשר הינו אוהבנו.

"רוחו של שומר היקום חודרת לנשמת היצור הפשוט. האדם החכם סוגד לאל האחד. אלו השואפים לשלמות אכן חייבים לדעת את האדון העליון. זה היודע את ביטחון האושר בעליון, לעולם לא יפחד, זאת משום שהעליון יאמר למשרתיו, 'אל תפחד, הריני עמך.' אל ההשגחה הינו אבינו. האל הינו אמת. והאל משתוקק לכך שיצוריו יבינוהו – שילמדו את האמת במלואה. האמת הינה נצחית; והיא מקיימת את היקום. ראוי שתשוקתנו העילאית תהא להיות אחד עם העליון. השולט הכביר הינו מחולל הכול – וממנו יתפתח הכול. זוהי הינה החובה כולה: אל יעשה אדם לאחר את אשר שנא עליו עצמו; אל יקדש את הרשע. אל תכה את זה אשר מכה אותך, ברחמים כבוש את הכעס ובטוב מגר את השנאה. ואת כל אלו ראוי שנעשה משום שהאל הינו רע נדיב ואב נעים אשר מוחל לנו על כל חטאיו הארציים.

"האל הוא אבינו, הארץ הינה אימנו ומקום לידתנו הינו היקום. בלעדי האל, הנשמה כמוה כאסירה; הנשמה משתחררת עם ידיעת האל. כאשר נהגה באל, כאשר נתאחד עמו, ניגאל מאשליות הרוע ונצל בסופו של דבר מכל איזקי החומר. כאשר יגלול אדם את המרחב כיריעת עור, או אז יגיע סוף הרוע, משום שהאדם מצא את האל. אלוהים, אנא הצל אותנו מן ההרס המשולש של הגיהנום – מן התאוה, מן הזעם ומתאוות הבצע! אנא נשמה, חזקי עצמך למאבק הרוח של האלמותיות!

מסמך 131

כאשר יגיע סיום החיים בגוף, אל נא תהססו לוותר על גוף זה לטובת צורה ראויה ויפה יותר, ולהתעורר במחוזות העליון והאלמותי, שם אין פחד, צער, רעב, צמא או מוות. לדעת את האל פירושו לחתוך את כבלי המוות. הנשמה היודעת את האל צפה מעלה ביקום כמו השמנת אשר מופיעה מעל החלב. אנו סוגדים לאל, לעושה הכול, לנשמה הכבירה, אשר תמיד שוכן בלבבות יצוריו. ואלו היודעים אל נכון כי האל יושב על כס הלב האנושי, עתידים להיות כמוהו – אלמותיים. אנו חייבים להוותר את הרוע מאחור, אך המידות הטובות תלכנה בעקבות הנשמה אל גן העדן.

”רק הרשעים יאמרו: אין ביקום אמת ושליט אין לו; הוא נועד אך ורק על-מנת למלא את תאוותינו. האינטלקט הקטן שלהם מוליך נשמות מעין אלה שולל. וכך הם מפקירים עצמם למילוי תאוותיהם ומונעים מנשמותיהם את שמחת המידות הטובות ואת מנעמי הצדיק. מה כביר יותר מאשר להינצל מן החטא? האדם אשר ראה את העליון הינו אלמותי. חבריו של האדם בגוף לא יוכלו לשרוד את המוות; אך ורק מידותיו הטובות הולכות לצדו, בעודו נע הלאה אל עבר שדות האור והאור של פרדיס.”

5. דת זרתוסטרא

זרתוסטרא עצמו עמד בקשר ישיר עם צאצאיהם של המיסיונרים המוקדמים יותר של מלכי-צדק, והדוקטרינה שלהם, על אודות האל האחד, הפכה לחלק מרכזי מתורת הדת אשר ייסד בפרס. מלבד היהדות, בשום דת של אותם ימים לא נשתמרה כמות גדולה יותר מתורתה של שלם. ומתוך כתביה של דת זו ערך גניד את הסיכומים הבאים:

”כל הדברים מקורם באל והם שייכים לו – האל החכם-בכל, הטוב, הצדיק, הקדוש, הקורן והמהולל. ואלוהינו הינו מקור כל האוריות. הוא הינו בורא כלל הדברים, אל כל תכלית טובה ומבצר הצדק ביקום. הדרך החכמה לפעול בחיים תואמת את רוח האמת. האלוהים רואה הכול, הוא רואה את מעשי הרשע של הרשעים ואת עבודתו הטובה של הצדיק; אלוהינו מבחין בכל דבר בהבזק עין. נגיעתו הינה נגיעת מרפא. האל הינו מיטיב כל-יכול. את ידו המיטיבה הוא מושיט הן לצדיק והן לרשע. אלוהים כונן את העולם וציווה על הגמול עבור הטוב ועבור הרע. האל החכם-בכל הבטיח חיי אלמוות לנשמות הצדיקות אשר מחשבותיהן טהורות ובצדק הן תפעלנה. ומה שתשאפו עד מאוד להיות באופן עליון, כן תהיו. ואור השמש הינו כחוכמה עבור אלו המבחינים באל ביקום.

”הללו את האל בבקשכם את התענוגות של האחד החכם. סגדו לאלוהי האורות, צעדו בשמחה בנתיבים שעליהם מצויים גילויי דתו. קיים אך ורק אל עליון אחד, הוא הינו אדון האורות. אנו סוגדים לו, לבורא מקווי המים, הצמחים, בעלי החיים, הארץ והשמיים. אלוהינו האדון מיטיב מכל. אנו סוגדים ליפה מכל, לאלמותי השופע מכל, לזה אשר ניחן באור הנצח. אלוהים הינו בעת ובעונה אחת הרחוק מאתנו ביותר והקרוב אלינו ביותר, בכך שהוא שוכן בנשמותינו. אלוהינו הינו רוח פרדיס האלוהית והקדושה מכל, ואף-על-פי-כן הוא הינו הטוב מכל היצורים רעיו הטובים של האדם. והעזרה הגדולה ביותר מוענקת לנו מעם האל בעיסוק החשוב מכולם, בידיעתו את עצמו. האל הינו חברנו הנערץ והצדיק ביותר; הוא הינו חוכמתנו, חיינו, חיות נשמתנו וגופנו. והודות למחשבות ראויות, יאפשר לנו הבורא החכם לעשות כרצונו, ולהשיג אגב כך את כל אשר הינו מושלם באופן אלוהי.

”אלוהים, אנא למדנו כיצד לחיות את החיים האלה בגוף בעודנו מתכוננים לחיי הרוח הבאים. אנא דבר אלינו, האדון, ונעשה כמצוותך. למד אותנו את דרך הישר, ואנו נצעד בה נכונה. אנא הענק לנו את האפשרות להגיע ולהתאחד עמך. יודעים אנו כי הדת הטובה מובילה לאיחוד עם הצדק. האל הינו טבענו החכם, המחשבה הטובה ומעשה הצדק שבנו. לו ייתן לנו האל להתאחד עם הרוח האלוהית ועם חיי האלמוות בקרב!”

מסמך 131

"דת זו של האחד החכם מזככת את המאמין מכל מחשבה רעה ומכל מעשה חטא. מרכין אני את ראשי בחרטה בפני אל השמיים אם עלבתי בכבודו במחשבה, בדיבור או במעשה – בין שבמתכוון ובין שלא במתכוון – ומתפלל אני לרחמים ומברך ומתכוון לסליחה. יודע אנוכי כי כאשר אתוודה, אם אתכוון שוב לא לעשות רע, כי אז יוסר החטא מנשמת. יודע אני כי הסליחה נוטלת את כבלי החטא. אלו העושים את הרע ראויים לקבל את העונש אשר הוא הגמול על מעשיהם, אך הדבקים באמת ראויים ליהנות מן האושר של גאולה נצחית. בחדס אמצנו וגאולה תן לנשמותינו. רחמים נבקשה, כי לשלמות נשאף; מי ייתן שנהיה בדמות האל."

6. סודואניזם (ג'יניזם)

קבוצת המאמינים הדתית השלישית אשר שימרה בהודו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – שארית תורתו של מלכי-צדק – נודעה באותם ימים בשם סודניקטים. מאוחר יותר, הפכו מאמינים אלו לחסידי הג'יניזם. וכך הם לימדו:

"אדון השמיים מולך עליון. אלו החוטאים לא יעפילו מעלה, אך הדבקים בנתיבות הצדק ימצאו את מקומם בגן העדן. אם נדע את האמת, מובטחים לנו חיי העולם הבא. נשמת האדם ראוי לה שתעפיל לגבהי מרומים, שם תפתח את טיבה הרוחני האמיתי ותשיג שלמות. בשמיים משתחרר האדם מכבלי החטא ושם הוא חוזה ביופי הסופי; האדם הצדיק כבר התנסה באחרית החטא ובכל האומללות הנלווית לו. האויב הבלתי-מנוצח של האדם הינו העצמי, ועצמי זה מתבטא בארבע תשוקותיו הגדולות של האדם: הכעס, הגאווה, המרמה ותאוות הבצע. כיבוש העצמי הינו נצחוני הכביר של האדם. כאשר יישא האדם את עיניו אל האל בבקשת מחילה, וכאשר הוא יעז ליהנות מחירות זו, הוא ישתחרר מן הפחד. ראוי לו לאדם לחיות את חייו ולנהוג ברעיו כפי שירצה הוא עצמו שינהגו בו."

7. שינטו

רק זמן קצר קודם התקבלו הכתבים של הדת הזו, דת מן המזרח הרחוק, בספרייה של אלכסנדריה. הייתה זו אחת מדתות העולם אשר גניד לא שמע עליהן מעודו. וכפי שמעידה התמצית הבאה, אמונה זו כללה אף היא שאריות מתורתו המוקדמת יותר של מלכי-צדק:

"כה אמר האדון: 'כולכם מקבלים מעוצמתי האלוהית; כל אדם ואדם נהנה מסעד חסדי. ואני מתענג בהנאה מרובה על התרבותם של הצדיקים על-פני הארץ. "נסיך גן העדן" מבקש להתגלות הן ביפי הטבע והן במידותיו הטובות של האדם, וכך מתגלה טיבו הצודק. ומכיוון שעמי קדם לא ידעו את שמי, התגשמתי ונולדתי אל העולם בקיום נראה לעין, וסבלתי השפלה מעין זו בכדי שלא ישכח האדם את שמי. אני בראתי את השמיים ואת הארץ; השמש, הירח והכוכבים סרים למרותי. אני שולט בכל היצורים ובארבעת הימים. ואף כי כביר ועליון הנני, עדיין מאזין אנוכי גם לתפילתו של העני שבבני האדם. אם יסגוד לי היצור, אשמע לתפילתו ואעניק לו את אשר לבו יבקש."

"בכל פעם שהאדם נכנע לחרדה הוא מתרחק צעד נוסף מהכוונת רוח לבו. הגאווה מאפילה על האל. אם תבקשו את עזרת השמיים, השליכו את גאותכם; הגאווה, ואפילו כחוט השערה ממנה, מסתירה את אור הישועה כמו הייתה ענן כביר. אם אינכם ישרים בפנים, אין טעם להתפלל למה שהוא בחוץ. 'אשמע את תפילותיכם כאשר תבואו לפני בלב טהור, חף מכל שקר וצביעות, עם נשמה אשר תשקף את האמת כמראה. אם תבקשו חיי אלמוות, נטשו את העולם ובואו אלי."

8. טאואיזם

מסמך 131

שליחיו של מלכי-צדק חדרו עמוק אל תוך סין, והדוקטרינה על אודות האל האחד הפכה לחלק מן התורות המוקדמות יותר של כמה מן הדתות הסיניות; הדת אשר נשתמרה למשך הזמן הממושך ביותר ואשר הכילה את המנה הגדולה ביותר של אמת מונותאיסטית, הייתה הטאואיזם; וגניד ליקט מתוך תורתו של מייסדה את הדברים הבאים:

"כמה טהור ושליח הינו 'העליון האחד'. ואף-על-פי-כן, כמה רב-עוצמה ורב-כוח, כמה עמוק הוא, ואין-ניתן לגלות את פשרו! אלוהי השמיים הזה הינו אביהם הקדמון והמכובד של הדברים כולם. אם הנכם יודעים את הנצחי, הנכם חכמים ומוארים. ואם לא תדעו את הנצחי, כי אז תבטאו הבורות כרוע, וכך תעלינה תשוקות החטא. הווייה מופלאה זו התקיימה בטרם היו השמיים והארץ. הוא הינו רוחני באמת; לבדו יעמוד ולא ישתנה. הוא אכן גם העולם, וכלל הבריאה נעה סביבו. האחד הכביר הזה חולק עצמו לבני האדם, וכך מאפשר הוא להם להצטיין ולשרוד. ואף אם אדם ניחן אך ורק בקמצוץ של ידע, עדיין הוא יוכל להלך בדרכיו של העליון; עדיין הוא יוכל למלא אחר רצון השמיים.

"כל המעשים הטובים, השירות האמיתי, מקורם בעליון. כל הדברים תלויים לשם חייהם במקור הכביר. והעליון הכביר איננו מבקש כל הוקרה בעבור המתת. עליון הוא בעוצמתו, אף כי יוותר עלום מעיניו. הוא מתמיר את תכונותיו ללא הרף בעודו הופך את יצוריו למושלמים. ההיגיון השמימי איטי וסבלני בעצבו את הדברים, אך הישגיו מובטחים. העליון נפוץ ביקום ומקיים את הכול. כמה קבירים ורבי-עוצמה הינם השפעתו וכוח משיכתו! הטוב האמיתי הינו כמים. וכמים יברך את הכול ולא יזיק למאום. כמים יבקש הטוב האמיתי לרדת מטה אל הנמוכים שבמקומות, ואפילו לרמות כאלה שאחרים יימנעו מהן, כי לעליון הוא ידמה. העליון בורא את כל הדברים, מזין אותם באמצעות הטבע והופך אותם למושלמים באמצעות הרוח. ועטוף במסתורין הוא האופן שבו יטפח, ישמור, ויהפוך העליון את יצורו למושלם מבלי לאלצו. הוא מכווין ומנחה, אך איננו כופה את עצמו. הוא סועד את הקדמה, אך עושה זאת ללא הפעלת שליטה.

"החכם הופך את לבו לאוניברסלי. מעט ידע הוא דבר מסוכן. אלו השואפים לגדולה, טוב יעשו אם ילמדו צניעות. בעצם הבריאה הפך העליון לאם העולם. לדעת את האם פירושו להכיר בעובדה של היות בן. החכם מתייחס לכל החלקים מנקודת ראותו של השלם. התייחסו לכל אדם כאילו הייתם במקומו. גמלו על מכה בנועם. אם תאהבו את בני האדם, הם יתקרבו אליכם – לא תתקשו לכבוש אותם.

"העליון הכביר, שוכן בכל; הוא מימין אף משמאל. הוא תומך בכלל הבריאה ושוכן בכל ההוויות האמיתיות. לא תוכלו למצוא את העליון, ואף לא תוכל להימצא במקום שממנו ייעדר. אם יכיר אדם ברוע של דרכיו, ובחרטה ישרש את החטא מלבו, כי אז הוא יוכל לבקש מחילה; הוא יוכל לחמוק מן העונש; הוא יוכל להתמיר את הקללה לכדי ברכה. העליון הינו המקלט הבטוח עבור הבריאה כולה; הוא הינו שומר וגואל האנושות כולה. אם תבקשו אותו מדי יום, כי אז תמצאוהו. ומכיוון שהוא יוכל לנקות על חטאים, הוא אכן יקר מכל לכל אדם. לעולם זכרו כי האל איננו גומל לאדם על מעשיו, אלא על מה שהוא הינו; ולפיכך ראוי שתושיטו יד לעזרה לרעים ללא כל מחשבה על התמורה. עשו טוב ללא מחשבה על הרווח העצמי.

"חכמים הם אלו היודעים את חוקיו של הנצחי. בורות ביחס לחוק האלוהי כמוה כאומללות וכאסון. היודעים את חוקי האל הינם חופשיים בדעתם. אם תדעו את הנצחי, אף אם ייכחד גופכם, תשרוד נשמתכם בשירות הרוח. הנכם חכמים באמת כאשר אתם מכירים בחוסר חשיבותכם. אם תשכנו באור הנצחי, כי אז תיהנו מהארת העליון. אלו המקדישים עצמם לשירות העליון שמחים בבקשם את הנצחי. וכאשר מת האדם, מתחילה רוחו במעופה הארוך, במסעה הכביר הביתה."

9. דת קונפוציוס

מסמך 131

אפילו הדת שהכירה באל פחות מכל הדתות הגדולות של העולם הכירה במונותאיזם של המיסיונרים של מלכי-צדק ושל ממשיכי דרכו הנחושים. להלן הסיכום אשר ערך גניד על אודות דת קונפוציוס:

"הדבר שאותו יצו השמיים הינו נעדר שגיאה. האמת הינה ממשית ואלוהית. מן השמיים יגיע הכול, והשמיים הכבירים אינם טועים. השמיים מינו כפיפים רבים להנחות ולרומם את היצורים הנחותים. כביר, כביר עד מאוד, הוא האל האחד השולט באדם מגבוה. האל הדור בעוצמתו ומשפטו נורא. אך אל כביר זה הקנה חוש מוסרי לרבים מן הנחותים באנשים. שפע השמיים לא ייתם לעולם. הנדיבות הינה בכירת מתנות השמיים לאדם. השמיים הרעיפו מאצילותם על נשמת האדם; מידותיו הטובות של האדם הינן פרי מתת השמיים. השמיים הכבירים מבחינים בכל, והם הולכים עם האדם בכל מעשיו. והננו עושים כראוי כאשר אנו מכנים את השמיים הכבירים בשמות "אבינו" ו"אמנו". אם הננו משרתים את אבותינו האלוהיים, כי אז נוכל לשאת תפילה בבטחה אל השמיים. הבה נעמוד ביראה בכל רגע ורגע אל מול הוד השמיים. אדוני אלוהינו, העליון מכולם, ריבון העולמים, הננו מכירים בכך שאתה חורץ דין, ושכל החסד נובע מן הלב האלוהי.

"אלוהים עמנו; על-כן לבנו נקי מכל פחד. כל מידה טובה שבי הינה התגשמות של השמיים השוכנים בקרבי. ואולם, השמים הללו אשר בתוכי, דורשים ממני תכופות להאמין. אם אלוהים עמדי, הנני נחוש להסיר כל ספק מלבי. על האמונה להיות קרובה לאמת של הדברים, ואינני רואה כיצד יוכל אדם לחיות ללא אמונה טובה. יש סיבה גם לטוב וגם לרע אשר חווה האדם. השמיים מתייחסים לנשמת האדם בהתאם לתכליתה. כאשר תמצאו כי טעיתם, על תהססו להודות על טעותכם ולתקנה בזריזות.

"האדם החכם עוסק בחיפוש אחר האמת, ולא רק בניסיון לחיות את החיים גרידא. תכלית האדם הינה להשיג את מושלמת השמיים. האדם הנעלה עוסק בהתאמה-עצמית, והוא חף מחרדה ומפחד. האל מצוי עמכם; הסירו את הספק מלבכם. כל מעשה טוב יקבל את גמולו. האדם הנעלה לא ימלל כלפי השמיים, ואף לא יחזיק טינה כלפי בני-אדם. מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך. מי ייתן שתהא החמלה חלק מכל עונש; נסו ככל הניתן להפוך את העונש לברכה. זוהי דרכם של השמיים הכבירים. ואף כי כל היצורים ימותו וישובו לעפר, רוחו של האדם הנאצל ממשיכה הלאה ותוצג בעליונים, תרקיע אל האור המרהיב של הבהירות הסופית."

10. "הדת שלנו"

לאחר העבודה המפרכת אשר נדרשה לשם עריכת האוסף הזה של הנאמר בדתות העולם על אודות אב פרדיס, הקדיש עצמו גניד לניסוח מה שלדעתו מהווה סיכום של האמונה אשר אליה הגיע ביחס לאל כתוצאה של הדברים שאותם לימד אותו ישוע. איש צעיר זה נהג לכנות את האמונות האלה בשם "הדת שלנו". וכך הוא רשם:

"אדוני אלוהינו הוא אל אחד; וְאֵהְיָ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ, כשם שאתה מתאמץ ככל יכולתך לאהוב את ילדיו כמור. אל אחד זה הינו אבינו שבשמים, הכול קיים בו, ורוחו שוכנת בנשמת כל אדם כן. ואנו, בני האלוהים, ראוי שנלמד להפקיד את נפשותינו בידיו של הבורא הנאמן. לא ייפלא דבר מאת אבינו שבשמיים. לא ייתכן אחרת, מכיוון שהוא הינו הבורא, והוא ברא את כל הדברים ואת כל ההוויות. ואף כי לא נוכל לראות את האל, ביכולתנו לדעת אותו. ואם נחיה מדי יום את רצון אבינו שבשמיים, נוכל לגלותו לאחינו בני האדם.

"מה עמוק הוא עושר טיבו של האל; אינסופי הוא וחכם לעד. לא נוכל למצוא את דרכיו באמצעות הידיעה, אך נוכל לדעת אותו ולהתנסות בו באופן אישי בלבבנו. ואף כי לא נוכל להבין את צדקו, אף השפל שבבני הארץ את חסדו יקבל. ובעוד שהאב ממלא את היקום, כן הוא שוכן בלבבנו.

דעתו של האדם אנושית היא, בת-מוות, אך רוחו של האדם אלוהית היא, בת אלמוות. אלוהים אינו רק עז כוח בכל, אלא גם חכם-בכל. ואם הורינו אשר בארץ, הנוטים לרע, ידעו לאהוב את ילדיהם ולהעניק להם מתנות טובות, עד כמה ידע האב הטוב אשר בשמיים הרבה יותר לאהוב בחוכמה את ילדיו אשר בארץ ולהעניק להם ברכות ראויות.

"אין זהו רצונו של האב שבשמיים שיאבד אפילו ילד אחד בארץ מבין אלו המבקשים למצוא את האב וכמהים באמת להידמות לו. ואבינו יאהב אפילו את הרשע, ולעד ינעם לכפויי הטובה. אילו יכלו יותר בני אדם רק לדעת את טובו של האל, כי אז וודאי היו מתחרטים על דרכם הרעה ונוטשים את החטא לחלוטין. כל מה שהינו טוב מגיע מטה מאת אבי האורות, אֲשֶׁר חֲלוּף וְכָל צֶל שְׁנוֹי אֵין עִמּוֹ. טובה רוח אל האמת בלב האדם. אכן מבקש הוא את אחוות כל בני האדם. כאשר מתחילים בני האדם לתור בלבם אחר האל, אזי זוהי ההוכחה לכך כי האל מצא אותם, ושהם מבקשים לדעת אותו. הננו חיים באל והאל חי בקרבנו.

"לא אסתפק עוד באמונה כי האל הינו אבי כל בני עמי; מכאן ואילך אאמין שהוא גם אבי שלי עצמי. ולעולם אבקש לסגוד לאל ולהסתייע לשם כך ברוח האמת, המסייעת בידי בשעה שאני הופך ליודע-אל באמת. אך ראשית אבקש לתרגל את הסגידה בכך שאלמד לעשות את רצון האל על-פני האדמה; רוצה אני לומר, אנסה ככל יכולתי להתייחס לכל אחד מאחי בני התמותה, ממש כפי שאני סבור שהאל היה רוצה שיתייחס אליהם. ובאשר נחיה חיים מעין אלה בגוף בשר ודם, נוכל לבקש מן האל דברים רבים, והוא ימלא את לבנו ברצון ובמוכנות לשרת את אחינו טוב יותר. וכל השירות האהוב הזה, אשר אנו משרתים את ילדי האל, מרחיב את יכולותינו לקבל ולחוות את שמחת השמיים, את המנעמים הנעלים של סעד רוח השמיים.

"אודה אני לאל מדי יום על מתנותיו הנפלאות לאין שיעור; אהלל אותו על נפלאותיו לבני האדם. עבורי הוא הינו הכל-יכול, הבורא, הכוח והחסד, אך יותר מכל, הוא הינו אב הרוח שלי, וכילד הארץ שלו אגיע, ביום מן הימים, לראותו. וכמאמר מורי ורבי, בעצם חפשי אותו, כן אדמה לו. מתוך אמונה באל אשכין עמו שלום. הדת החדשה הזו שלנו מלאה בשמחה, והיא מחוללת אושר מתמשך. סמוך ובטוח אנוכי כי אדבוק בה עד יום מותי, וכי בוודאי אזכה לקבל לראשי את עטרת חיי הנצח.

"אלמד להוכיח את הכול ולדבוק בטוב. ואת שאבקש שיעשו לי, כן אעשה לרעי. באמונה חדשה זו אדע כי יוכל האדם להיות לבן האל, ואף כי לעיתים הנני נמלא אימה כאשר אני עוצר וחושב כי כל בני האדם אחי הם, הנני בטוח שכך הוא הדבר באמת ובתמים. אינני יכול לראות כיצד אוכל לשמוח באבהותו של האל, בעודי מסרב לקבל בעצמי את אחוות האדם. כי כל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֹט. ואם כך הוא הדבר, כי אז כל בני האדם אחים הם לי.

"מכאן ואילך אעשה טוב בסתר; אתפלל בעיקר כאשר אני מצוי עם עצמי. לא אשפוט, פן אחטא לרעי בחוסר הוגנות. אלמד לאהוב את אויביי; עדיין אינני שולט בתרגול הזה של ההידמות לאל. ואף כי מבחין הנני באל בדעות אחרות, מוצא אני כי ב"דת שלנו" הוא יפה, אוהב, רחום, אישי וחיובי יותר. אך מעל לכל, הוויה כבירה ומופלאה זו הינה אבי הרוחני; ואני הנני בנו. ורק בכך שאבקש בכנות להידמות לו, עתיד אני לבסוף למצוא אותו ולשרתו לעד. סוף-סוף רכשתי דת עם אל, אל מופלא – והוא אל גאולת הנצח."